

Sana

– HayrettinYazıcı · 26 Temmuz 2010

Anne ! Yıldızlar neden yere daha yakın dururdu bizim oralarda ? Hatırlıyorum da, biraz da bu yüzden olmalı; ben yerden çok, gökte yaşırdım o günler..Annem kadar sende bilirsin ya; Samanyolu en görkemli bulvarıydı şehrimin...Hani, biraz ilerleyince yol ikiye ayrılır ya bir yerinden, en çok orada tedirgin olurdu; aval aval bakardım; hem arkama, hem sağa, hem sola...En son senin hangi sokağa ayrıldığını kestiremezdim. Ama, her şey ne kadar güzeldi !.. Orda, geçtiğimiz yerlerde ayak izlerimiz kalmazdı. Yıldızlar şahitlik yapmazdı. Kimse kimsenin kuyusunu kazmazdı ! Adadan adaya gider gibi ne kadar yıldız dolaşırdık..Ama, nasılda aşkıttık ?...

En çok çoban yıldızında kalırdı gözüm; biraz da kıskanırdım aslında.. Herkes göğe bakardı ama, ona ayrıca bakardı..Ben, seni şaşırtmak için ne oyunlar yaptım. Kalabalılardan kopar bir başıma köşelere çekilirdim, olmazdı; en işlek kavşaklarda beklerdim olmazdı, bütün yollar ben olurdu en sonunda, geçersin diye olmazdın ! Seçmezdin, seçemezdin beni...Sen beni hiçbir zaman seçemedin !..

Gözlerimi ne gün göklerden ayırdım; önce sen bozuldun, sonra büyüsü bozuldu dünyanın; hep kırık kaldı bir yanım, dönüp bir kez bakmadın, beni anlayamadın !..Anlamamı ne çok isterdim; güneşi ilk kucklamaya gittiğimde yanımda sen ol istemiştım. Çok erkendi, gözlerin o zamanlar uzakları seçemezdi; gelemezdin ardım sıra, düşemezdin yollara, bilmezdin daha yol nedir, yordam nedir; en sonunda bir başıma vurdum dağa, giderken güneşi kucklamaya, Bir daha, bakamadım arkama !..

Dağların ardında ne kadar dağ varmış o gün anladım; ağlayamadım...Keşke ağlasaydım ! Ağlasam döndüğüm de anlar mıydın ? Anlamazdın ; dağdan bir kez döndüm ama, yoldan kaç kez döndüm anlamadın!...Gurbete ilk gidişimdi; gece boyu uyumadım, hep seni sayıkladım, annem üç atlet değişmişti bir gecede ! O da anlamadı, öyle ya, ekimdi soğuk olurdu bizim oralar, kırağı sert düşerdi gecelere ! "Bu oğlan hep üşütüyor" derdi...Aslında üç atleti islatacak kadar üşümüştüm o gece !..

Sabahı, nasılda severim, dağlar bütün ağırlığını kaybederdi, ayaklarım almazdı yere, en çokta senlisine bayılırdım sabahların... Dizlerimin bağı çözüldü görünce...Sen yine bakmazdın; beni anlayamazdın...

Sabahları sensiz diye, şimdi o denli sevemiyorum. Yine çıkıyorum sokaklara, şiir topluyorum kucağıma, soruyorlar kimin için diye ? Cevap veremiyorum. Sormasınlar istiyorum ama, elin ağzı ! Sus diyemezsin ki...

Onlar susmadılar ama, ben sustum senden sonra; öyle sustum ki!... Yerime şiir konuşuyor; derdiğim, topladığım, hevenklediğim şiirler; bazen diziyorum ipliklere tesbih gibi, ya sabır diyorum, bazen asıp iplere kurutuyorum. Çoğu zaman sıırıslıkam geliyorlar, bazen alıp koynuma ısıtıyorum, kucağımda

gezdirim bazen...Sonra asıyorum dallara herkes görsün diye, şükür görüyor gelip giden; daha sormuyorlar kimin için diye...

Biliyorlar bu şiirler sana hediye...